

Barcelona 6 de gener del 1954

Estimat fill: Es veu que els serveis postals, amb motiu de les festes de Nadal i de cap-d'any s'enfermitxen i no rutllen amb la precisió dels dies de cada dia: la teva carta del dia 28 de desembre, ens va arribar ahir, 5 de gener. Avesats a que triguen, normalment, de 3 a 5 dates, ens sembla pertorbador que aquestes que tan esperavem, hagi estat 8 dies passejant-se per aquests mons de Déu. Per la mateixa serie de consideracions no ens estranya que no fassis esment de la nostra carta del 22 de desembre, en la que et comuniquem que en Joan ha conquerit el títol de Batxiller, premi merescut a la cursa de sis anys ~~més~~ d'estudis aprofitats, durant els quals no sols no ha conegut entrebancs, ans be ha obtingut sempre calificacions remarcables. Ara estem pendants del que disposi el senyor ministre del ram de l'ensenyament, que ha implantat un reguitzell de reformes ampuloses i confusionaries, l'aclariment d'alguna de les quals ens servirà per conèixer si ha d'emprendre un curs pre-universitari, o be si pot començar el d'ingrés a l'Escola d'Enginyers.

Hem quedat bocabadats per la generositat amb que el bon Pare Noël ha beneït la vostra llar. Imaginem l'engrescament dels menuts i l'embadaliment dels grans. L'home de la barba blanca, tan hàbil escurabutxaques com tendre a les il·lusions infantils, s'ho fa perdonar tot pel mon de fantasies que crea cada any entorn de la seva llegendaria figura...

Aquí, com sabeu, son els Reis d'Orient els quins ens juguen la doble partida. Avui, que es la seva diada, tota la casa va en doina. Com que tots som grans, ens han deixat corbates, camises, jerseis i tot d'altres peces de roba d'us comú. Han reservat, però, un esforç especial per a premiar els mereixements de Joan, i li han dut una màquina d'escriure Hispano-Olivetti, darrer model mitjà Studio, portàtil, que estreno escrivint aquesta carta. Ningú més no la tornarà a tocar sino ell, per a adreçar-te el primer assaig.

Oi mes, a mi, m'han dut "Arbres", de Jp. Carner. L'he fullejat amb la il·lusió de trobar-hi el poema dedicat a tu i he quedat decebut al comprobar que només conté una sola dedicatòria, a Alfonso Reyes. Si això es degut a mesquina dels editors o a d'altres circumstàncies, no ho sé. No en conec cap, però, que justifiqui la omisió. El fet mateix de la publicació d'un llibre nou d'en Carner, ara, n'és una proba.

Hem quedat summament complaguts del judici que meresquèrem al senyor González Porto en Joan i jo. El que més podia afalagar-me es que'm trobés senyor. Sense menysteniment per cap altra categoria de persones, sospito que també al senyor González Porto va complau-re'l no topa-se precisament amb un pagès o amb una mena d'"artesano" adaptat. Veurem si en una altra o altres entrevistes serà més explícit i si, tenint en compte el tomb del fet econòmic espanyol preveu per al futur alguna solució que satisfaci les nostres comunes aspiracions.

Pel que fa esment a com "veu" el senyor González Porto l'actual situació d'Espanya, té i no té raó: en Ruiz Ponsetti hi veu clar: "les coses mirades des d'un punt de vista previligiats, son més favorables". El punt de vista del Senyor González Porto es dels més adients per considerar que tot rutlla com cal. Els catalans, però, tenim pocs motius per notar el canvi, i els pocs que tenim -n'existeixen alguns-, els admetem amb moltes reserves. Un dels que es fa remarcar, per exemple, es el de que una publicació com INSULA dediqui cròniques i estudis a homes i coses de Catalunya, explicades per catalans. Ens deixen dir i ens escolten. Això, per ara, ja és molt. I ho seria més si fos l'inici que ens permetés una major expansió. Desconec el treball d'en Triadú de què em parles. He demanat a Madrid un exemplar del número que el publica i em complaurà molt llegir-lo.

Ara podré reprendre la copia de GAELI i te l'ániré trametent.